

**FICTION
CONNECTION**

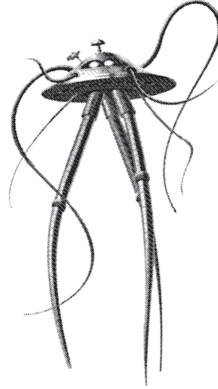
COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Félix J. Palma

Harta cerului

Traducere din spaniolă de
Ana Maria Tamaș

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:

Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Will Crocker

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Domnica Drumea

Dtp:

Corina Rezai

Corectură:

Rodica Petcu

Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PALMA, FÉLIX J

Harta cerului/ Félix J. Palma ; trad.: Ana Maria Tamaș. - București:

Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-684-7

I. Tamaș, Ana Maria (trad.)

821.134.2-31=135.1

Titlul original: EL MAPA DEL CIELO

Autor: Félix J. Palma

Copyright © 2012, Cronotilus, s.l.

Copyright © Editura Trei, 2012

pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-684-7

Pentru M.J., într-un sfârșit

*Și pentru Alex, care a scris
ultimul cuvânt al acestei povești*

„La scară cosmică, doar fantasticul
are șansa de a fi adevărat.“

Teilhard de Chardin

„Zadarnică și ridicolă este premisa că merită
a fi disprețuit și condamnat drept fals tot ceea ce
nu ni se pare adevărat“.

Montaigne

„— Ce știți despre Marte? întrebă Gusev.
Acolo trăiesc oameni sau monștri?“

Alexei Tolstoi,
Aelita

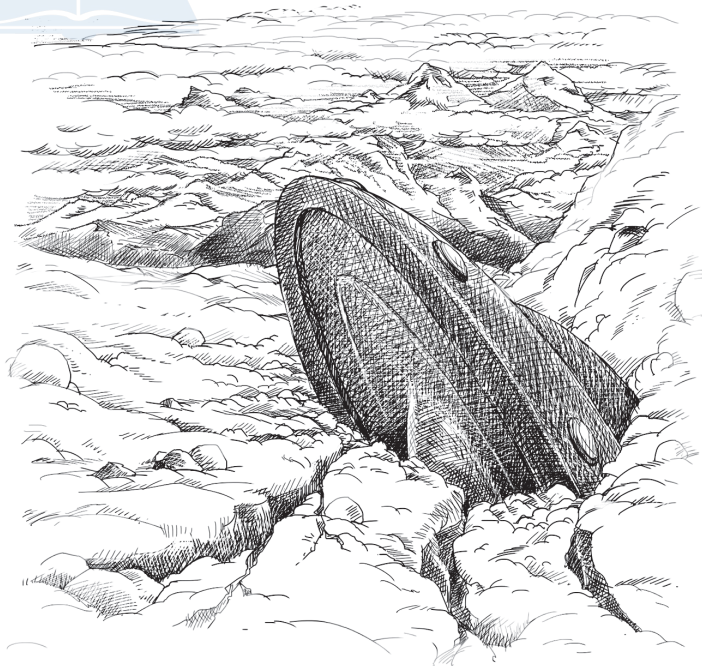
PARTEA ÎNTÂI

Poftește, drag cititor, pătrunde fără teamă în paginile foiletonului nostru, unde vei întâlni aventuri incredibile ce-ți vor pune la încercare sufletul ori poate chiar curajul!

Dacă ești de părere că planeta noastră se rotește, fără nicio grijă, în nemărginitul univers, acum vei descoperi că cea mai înfricoșătoare teroare poate veni chiar dinspre stele.

Este de datoria mea totuși să te avertizez, brav cititor, că aici vei înfrunta un soi de groază pe care, probabil, sufletul tău candid nu a crezut niciodată că Dumnezeu ar fi putut-o zămisli.

Dacă această poveste nu va deștepta în tine emoții intense, îți vom înapoia cei cinci bănuți ca să-i poți cheltui pe ceva și mai tulburător, în caz că vei găsi așa ceva!

— Ce crezi să fie asta, Peters? întrebă atunci un alt marinar, un anumit Carson, de parcă în situația aceea indianul ar fi fost înzestrat cu o putere legitimă superioară însuși căpitanului.

Metisul, înainte de a răspunde, păstră câteva secunde de tăcere, ca și cum ar fi stat să chibzuiască dacă tovarășii săi erau sau nu pregătiți pentru revelația ce avea să le-o împărtășească.

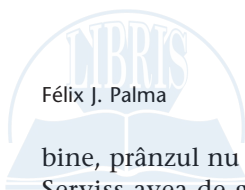
— Un diavol, spuse sumbru. Și a venit din stele.

I

Lui Herbert George Wells i-ar fi plăcut să trăiască într-o lume mai dreaptă și mai cuviincioasă, o lume în care să existe un soi de morală artistică, unde să fie interzis să poți trage foloase din ideile altcuiva, iar nelegiuitorilor ce ar fi îndrăznit să comită una ca asta să le fie retezat dintr-odată presupusul talent și să fie pedepsiți a-și câștiga pâinea în același chip anevoios ca oamenii de rând. Dar, din nefericire, lumea în care își ducea viața nu era așa. În lumea în care trăia totul era permis, sau cel puțin așa credea Wells, și nu fără temei, căci, la doar câteva luni după ce publicase *Războiul lumilor*, un scriitor american pe nume Garrett P. Serviss avusese neobrăzarea de a scrie o continuare la romanul său, fără ca nici măcar să-l anunțe ce avea de gând, ba mai mult, socotind că lucrul acela chiar îi va face plăcere.

Din pricina aceasta, în amiaza aceea fierbinte de iunie, scriitorul care semna H.G. Wells pășea îngândurat pe străzile Londrei, metropola cea mai mare și mai mândră, la momentul acela, de pe întreaga planetă. Traversa cartierul Soho, îndreptându-se spre taverna Coroana, și ancora, unde acel Serviss, ce se afla în vizită în Anglia, îl invitasese să ia prânzul împreună, cu naiva speranță că, însuflețiti de bere și de o masă copioasă, spiritele lor ar putea fraterniza până la punctul pe care el îl va fi considerat necesar. Dar dacă totul ieșea

Félix J. Palma

bine, prânzul nu avea să se desfășoare așa cum neprihănitul Serviss avea de gând, căci Wells plănuise ceva ce nu avea nimic de-a face cu înfrățirea pe care o pretindea americanul. Și nu pentru că Wells ar fi avut intenția să transforme într-un consiliu de război ceea ce ar fi putut fi un prânz plăcut, doar pentru că își considera romanul o capodoperă ale cărei virtuți ar fi fost în mod inevitabil pătate dacă cineva ar fi încropit o a doua parte. Nu! De ceea ce se temea scriitorul cu adevărat era ca nu cumva altcineva să poată profita mai mult de pe urma unei idei de-a lui. Această posibilitate îl răscolea pe dinăuntru, născând talazuri tumultuoase în iazul tihnit cu care își asemuia sufletul.

Adevărul este că *Războiul lumilor* i se părea ca toate romanele sale anterioare, o operă nesatisfăcătoare, ce încă o dată eșuase în intenții. Cartea sa vorbea despre cucerirea Pământului de către marțieni, ființe ce dispuneau de o tehnologie mult superioară oamenilor și o făceau imitând stilul realismului crud folosit de Sir George Chesney în romanul *Bătălia de la Dorking*, ce relata o presupusă invazie a Angliei de către germani fără să facă niciun rabat de la detalii sângeroase. Folosindu-se de un realism asemănător, susținut de arcurile butante ale unor descrieri pe cât de amănunțite, pe atât de înfiorătoare, Wells descriesed distrugerea Londrei, pe care marțienii o înfăptuiau fără nici cel mai mic efort și fără niciun strop de milă, de parcă oamenii n-ar fi meritat mai mult respect decât niște gândaci. În doar câteva zile, vecinii noștri sosiți din spațiu călcau în picioare valorile și respectul de sine ale pământenilor, manifestând același dispreț pe care britanicii îl arătau față de indigeni. Puneau stăpânire pe planetă, transformându-i pe oameni în sclavi, iar Pământul în ceva asemănător unei stațiuni balneare pentru elita marțienilor. Nimic nu-i putea opri. Absolut nimic. Cu acea încâlcită alegorie, Wells încercase să lanseze o critică zdrobitoare asupra spiritului imperialist britanic lipsit de măsură, față de care simțea un profund dezgust. Dar ipoteza că planeta

Marte ar fi fost locuită — să nu uităm că noile și avansatele telescoape, ca de exemplu cel al italianului Giovanni Schiaparelli, descoperiseră niște linii ce străbăteau suprafața roșie, despre care unii astronomi se grăbiseră să afirme, de parcă s-ar fi plimbat pe acolo, că erau canale construite de o civilizație inteligentă — inoculate în rândul populației spaima unei invazii marțiene ca aceea descrisă în roman, fapt ce acapară întreaga atenție a cititorului, distrăgându-l de la adevăratele intenții ale autorului. Acest lucru nu îl frapase deloc, trebuie să recunoaștem, căci i se întâmplase ceva similar și cu *Mașina Timpului*, în care stupida mașinărie, la care făcea referință titlul, reușise să eclipseze critica adusă societății împărțită pe clase sociale a epocii cuprinsă în paginile cărții sale.

Iar acum acest Serviss, care, vezi Doamne, se bucura la el în țară de o așa-zisă reputație de gazetar specializat în popularizarea științei, publicase o continuare la romanul său, pe care o numise *Edison Cucerește Planeta Marte*. Ce anume povestea Serviss în romanul ăsta? Titlul nu reușise să păcălească pe nimeni: cărticica îl avea drept protagonist pe însuși Thomas Edison, pe care nenumăratele sale invenții îl transformaseră într-un soi de erou tipic american și într-un plictisitor protagonist al unei serii de romane. În proza ce-i continua cartea, inefabilul Edison inventa o teribilă armă cu fulgere, iar cu ajutorul tuturor națiunilor de pe pământ construia o flotă de nave dotate cu un sistem de propulsie antigrațională ce se îndrepta către Marte îmboldită de dorința de răzbunare. Acela era subiectul cărții, nici mai mult, nici mai puțin.

Când Serviss îi trimise cartea, însoțită de o scrisoare în care îi lăuda opera cu o vehemență atât de grotescă încât îi venea să vomite și, aproape pretinzându-i, după lungi ocolisuri, să-și dea binecuvântarea asupra acelei continuări jalnice a romanului său, Wells nici măcar nu-i răspunse. Nici acelei scrisori, nici celor care-i urmară și în care căuta neconținut să-i smulgă consimțământul, ba chiar îndrăznește să-i propună să scrie un roman împreună, slujindu-se de afinitatea și

interesele comune pe care credea că le găsește în creațiile lor. Wells nu-i răspunse și din pricină că simțise doar un amestec de greață și furie, după ce-i citise cartea. Lucrarea aceea, pe cât de puerilă, pe atât de neghioabă, era o jignire nerușinată adusă celorlalți scriitori, care, ca și el, se străduiau să decoreze vitrinele librăriilor cu produse cât de cât respectabile. Dar tăcerea sa nu reușise să pună stavilă puhoiului de scrisori, ba dimpotrivă, îl spori. În ultima epistolă, ineputabilul Serviss îl ruga, profitând de faptul că săptămâna ce urma avea să călătorească la Londra, să aibă amabilitatea de a-i accepta invitația de a lua prânzul împreună, căci nimic nu-l putea face mai fericit decât să poată profita de câteva ore de conversație plăcută cu scriitorul mult prețuit, de care îl apropiau atâtea lucruri. În acel moment, Wells se hotărî să rupă acea tăcere dezarmantă, ce părea că nu servește la nimic, și acceptă invitația. Prilejul de a lua prânzul împreună i se păru momentul perfect pentru a se așeza față în față și a-și exprima, pe șleau, părerea despre romanul lui. Serviss dorea să-i afle părerea? Chiar asta voia cu adevărat? Atunci o să afle. Și încă cum! Wells își putea imagina cum avea să se desfășoare prânzul: urma să se așeze în fața lui cu o seninătate desăvârșită și pe un ton calm, nealterat de niciun gest nepoliticos care să permită să se întrevadă furia ce-l stăpânea, avea să-i spună cât de mult l-a scârbit faptul că romanul său îl avea drept personaj principal pe acel Edison complet idealizat, căci, în opinia lui, inventatorul lămpii incandescente era un tip în care nu puteai avea nici cea mai mică încredere, căci își perfecționa invențiile pe seama altora, fiind un mare iubitor al armelor mortale și, în consecință, frate bun cu geniul rău. Urma să-i spună că romanul semnat de Serviss nu era un urmaș demn al celui scris de el, oricum ar fi fost interpretat, calitatea literară fiind egală cu zero, iar subiectul, execrabil. Avea să-i spună că mesajul transmis, complet diferit de al său, era mai degrabă cel al unui pamflet patriotic, căci morala puerilă ce lăsa să se întrevadă din acel maldăr de pagini dezagătătoare se putea

rezuma la faptul că nu era bine să te pui cu oamenii sau, mai exact, că nu era indicat să te pui cu marele Thomas Edison și Statele Unite. Așa urma să procedeze, iar în plus se simțea și stimulat de gândul că, după ce se va fi descărcat, cel care va plăti prânzul avea să fie osânditul Serviss.

Atât era de preocupat de aceste gânduri, încât, atunci când se trezi la realitate, scriitorul descoperi că picioarele îl conduseseră spre Greek Street și se pomeni, fără niciun sens și fără să poată evita acest lucru, în fața vechiului teatru închis care se ridica semeț la numărul doisprezece al străzii. Să nu vă lăsați păcăliți de chipul său plin de uimire: nu era o chestiune de întâmplare, căci în viața scriitorului totul era subordonat unui scop, nimic nu era lăsat în voia hazardului sau a spontaneității impulsurilor. Wells o luase tocmai pe acolo în mod conștient, oricât ar încerca acum să dea vina pe inocentele sale picioare, având chiar intenția să găsească acel teatru, a cărui fațadă o privi atent cu un aer ce nu putea fi calificat decât drept o mânie solemnă. Iar fiindcă, spre deosebire de dumneavoastră, eu știu foarte bine motivele care l-au condus până aici, precum și gândurile care îl copleșesc acum, pot să calculez, fără teama că m-aș putea înșela, că va rămâne să contemple edificiul acesta cel puțin zece minute, timp suficient cât să vă pot ura bun venit în această poveste. Educația, în afara zâmbetului și a adulterului, este una dintre puținele diferențe ce ne separă de animale și aș vrea să cred că, în ciuda faptului că este una specială, condiția mea nu are nicio legătură cu cea a unei dobitoace. Așadar, fiți bine-veniți și pregătiți-vă să ascultați o povestire plină de emoții atât pentru doamnele romanțioase, ce se vor putea desfăta cu idila adorabilei și neîncrezătoarei domnișoare Harlow, pe care, ceva mai târziu, voi avea plăcerea să v-o prezint, cât și pentru domnii cu spirit cutezător, ce fără îndoială vor fi înfiorați de palpitanțele și uimitoarele aventuri pe care le vor trăi personajele noastre, printre care se numără omulețul cu figură de pasăre ce privește, acum, meditativ și solemn,

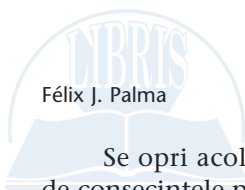
Félix J. Palma

teatrul. Iscodiți-l cu atenție! Priviți cât e de slab, uitați-vă la mustăcioara lui blondă care încearcă să impună chipului său infantil un aer adult, observați-i linia delicată a gurii și ochii vioi, de culoare deschisă, în spatele cărora este imposibil să nu intuiești zvâcnetul unei inteligențe pe cât de agere, pe atât de puțin pragmatică. În ciuda aspectului său obișnuit și lipsit de spirit eroic, Wells va fi personajul principal al acestei istorii, al cărei veritabil început este greu de precizat, dar care pentru el — și, firește, pentru dumneavoastră — începe în această tihnită zi a anului 1898, o dimineață neobișnuit de luminoasă în care, așa cum puteți observa, nimic nu-l face să bănuiască pe scriitor că, în doar câteva ore, urmează să descopere ceva atât de incredibil și uluitor, încât percepția sa asupra lumii avea să se schimbe pentru totdeauna.

N-am să mai lungesc vorba, pentru a vă dezvălui, în sfârșit, ceea ce cu siguranță vă întrebați de ceva vreme: de ce s-a oprit Wells în fața vechiului teatru? Oare îi părea rău că se închisese acel local în care se bucurase în atâtea seri de cele mai bune piese ale epocii sale? Nici vorbă. După cum veți afla mai încolo, Wells nu se lăsa ușor pradă melancoliei. Se opri acolo pentru că vechiul teatru găzduise în urmă cu vreo doi ani o agenție foarte interesantă, pe nume Călătoria Temporale Murray. Oare acele zâmbete pe care le schițați unii dintre voi vor să spună că respectivul loc vă este cunoscut? Trebuie să vă mărturisesc, cu oarecare timiditate, că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar trebuie să îmi respect și restul publicului, întrucât pe lângă zâmbete observ și multe sprâncene ridicate, gest provocat fără îndoială de ciudatul nume al companiei, așa că voi explica pentru cei ce tocmai au sosit că acel spațiu bizar își deschisese porțile acum doi ani pentru a transforma în realitate probabil cel mai ambițios vis al omului: călătoria în timp. Dorință pe care, apropo, chiar Wells o trezise în societatea epocii sale cu primul său roman, *Mașina Timpului*. Oferta publicitară a uimitoarei agenții consta într-o călătorie în viitor, mai exact, un voiaj în ziua de 20

mai a anului 2000, zi în care ar fi avut loc bătălia finală prin care se hotăra destinul omenirii, așa cum spunea și afișul care încă se zărea pe una dintre laturile fațadei și care îl prezenta pe curajosul căpitan Shackleton ridicându-și sabia împotriva dușmanului său de moarte, Salomon, Regele Roboților. Deși ar fi trebuit să treacă mai mult de un secol până la bătălia în care căptianul urma să salveze rasa umană de la dispariție, grație companiei Călătorii Temporale Murray, bătălia era deja în atenția întregii Anglii. În ciuda costului ridicat al biletului, lumea dăduse năvală la porțile agenției pentru a putea lua parte, ca și cum ar fi fost vorba de o premieră la operă, la acea luptă pe care destinele lor de muritori de rând nu le-ar fi permis să o vadă. Toți în afară de Wells, scriitorul care declanșase toată nebunia și care refuza mereu să călătorească în timp, cu toate că primise nenumărate invitații, una chiar de la Gilliam Murray, patronul agenției, pe care ziarele, cu specificul oportunism combinat cu lipsa de imaginație, îl denumiră Stăpânul Timpului și a cărui moarte prematură, ce avu loc în a patra dimensiune, șocă o lume întregă, probabil și pentru că, odată cu el, pieri și secretul călătoriilor în timp. Wells trebuie să fi fost singurul om de pe pământ care nu vărsă nicio lacrimă pentru acel grăsan lăudăros în a cărui onoare și veșnică aducere-aminte se înălță până și o statuie într-o piațetă din apropiere. Acolo putea fi văzut zâmbind arogant de pe pedestalul în formă de ceas, ținând o mână ridicată în semn că ar gădila văzduhul ori ar face vreun descântec, pe când cealaltă se odihnea pe creștetul lui Etern, câinele său, pentru care Wells nutrea aceeași aversiune ca și pentru stăpânul lui, nu atât din pricina fidelității mașinale pe care câinele o arăta față de stăpân, ci mai degrabă din cauza fricii pe care câinii i-o inspirau încă din copilărie, când, mergând spre casă pe una dintre străzile din Bromley, un câine uriaș ieșit din tufișuri îl mușcase de mână cu o precizie care aproape îl făcu să creadă că jigodia urmase un plan prestabilit.

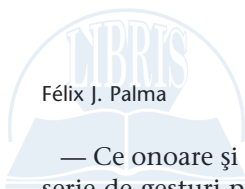
Se opri acolo tocmai pentru că acel teatru îi amintea de consecințele pe care le atrăsese în trecut faptul că mărturisise cuiva ceea ce gândea cu adevărat despre o carte. Căci, înainte de a deveni Stăpânul Timpului, Gilliam Murray era doar un tânăr ce aspira la o metamorfoză ceva mai modestă: să devină scriitor. Atunci, cu trei ani în urmă, îl cunoscuse Wells. Viitorul milionar îi solicită ajutorul pentru a publica un roman execrabil pe care îl scrisese chiar el, dar Wells îl refuză, spunându-i, cu o cruzime probabil inutilă, dar pe care nu o putu evita, ceea ce gândea cu adevărat despre acea carte. Sinceritatea sa necruțătoare îi transformă în dușmani, după cum v-am relatat deja cu lux de amănunte, iar din povestea aceea, Wells își învață lecția: în viață, în anumite situații, este mai bine să minți. La ce îi folosise să-i spună adevărul lui Murray? La nimic. Dacă nu ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Și la ce-ar folosi să-i spună adevărul lui Serviss? se întreba acum. Probabil că, și de data aceasta, tot la nimic. Fără îndoială, era mai bine să mintă. Dar dacă Wells putea uneori să mintă fără să-i tremure vocea, din nefericire, cât privește alte aspecte ale vieții, ca de exemplu atunci când nu îi plăcea un roman, nu putea să spună altceva decât adevărul. Considera că mai ales gusturile unui om sunt chintesența personalității sale și nu putea suporta ideea de a fi luat drept o persoană cu gusturi atât de proaste încât să îi placă *Edison Cucerește Planeta Marte*.

După ce se uită la ceas, scriitorul își dădu seama că nu mai putea zăbovi multă vreme în fața teatrului. Era aproape ora prânzului, așa că aruncă o ultimă privire clădirii și o luă pe Charing Cross Road, părăsind Soho înspre Strand, în direcția tavernei unde urma să se întâlnească cu Serviss. Își propuse să-l facă pe jurnalist să aștepte, pentru a-i transmite încă din primul moment disprețul absolut pentru ceea ce acesta făcuse, iar, dacă era ceva ce Wells detesta mai mult decât să mintă în privința gusturilor sale, acest lucru era să întârzie la o întâlnire,

întrucât credea că, dacă el respecta regula punctualității, printr-un echilibru cosmic, nici pe el nu îl vor face să aștepte, chiar dacă încă nu reușise să demonstreze că aceste fapte erau interdependente: în câteva rânduri, fusese nevoit să aștepte ca un nătăfleț într-un colț ori ca invitat stingher la o masă într-un restaurant. Așa că Wells traversă animatul bulevard Strand, unde părea că se îmbulzește toată forfota universului, și o porni pe străduța care adăpostea taverna, impunându-le picioarelor sale un mers alert și săltăreț. Lucru ce făcu să ajungă în fața cârciumii cu o punctualitate ireproșabilă, deși găfâind ușor.

Cum nu îl cunoștea pe Serviss, nu pierdu vremea cercetând din stradă interiorul restaurantului, așa cum îi era obiceiul: astfel verifica dacă persoana cu care își dăduse întâlnire ajunsese, iar dacă nu, se fofila pe una dintre străduțele din apropiere pentru a reapărea după câteva minute, pășind nonșalant și evitând, în acest fel, așteptarea la bar și privirile pline de compasiune ale celorlalți. Azi, însă, nu simți nevoia să procedeze așa și intră în tavernă afișând o mină frivolă, se opri în mijloc pentru ca Serviss să-l poată recunoaște și aruncă o privire inchizitorială asupra localului, sperând ca americanul să fi ajuns deja și să-l scutească să pășească fără rost prin restaurant sub privirile tuturor. Din fericire, aproape imediat, un omuleț de vreo cincizeci de ani, uscățiv și ponosit, își ridică brațul drept în semn de salut, în timp ce un surâs palid i se întrezărea pe sub mustața stufoasă. Înțelegând că nu poate fi altul decât Serviss, Wells își disimulă lehamitea. Ar fi preferat ca adversarul său să fi avut un aspect ceva mai amenințător în locul aceluia aer neajutorat de vultur vlăguit, ca să nu îi poată trezi nicio remușcare. Așa că, pentru a alunga mila pe care în mod inevitabil i-o provocase, se văzu obligat să-și amintească de toate negliobiile comise de slăbănogul acela, în timp ce se îndrepta spre separeul în care era așteptat. Când văzu că se apropie, Serviss își deschise larg brațele și lăsă să i se vadă un zâmbet grotesc, ca al unui orfan care dorește să fie adoptat.

Félix J. Palma

— Ce onoare și plăcere, domnule Wells! exclamă, afișând o serie de gesturi pline de devoțiune, dintre care doar o reverență mai lipsea.

— Nu știți cât de mult mă bucur să vă cunosc. Fiți bun și luați loc. Doriți o halbă de bere? Chelner, te rog, încă un rând, discuția dintre acești doi titani ai literelor trebuie udată cum se cuvine. Lumea nu ar găsi niciodată iertarea dacă elevatele noastre cugetări ar fi oprite din pricina unei guri uscate.

După acel discurs nesăbuit, care îl determină pe chelner, fără îndoială un tip cu picioarele pe pământ, să-i privească cu acel dispreț pe care îl păstra pentru cei ce se ocupau cu chestiuni atât de eterice cum ar fi artele, Serviss își aținti ochisorii asupra lui Wells.

— Și spune-mi, George — pot să-ți spun pe nume, nu-i așa? Ce ai simțit când toate romanele tale au revoluționat lumea? Care este secretul tău? Scrii cu vreun condei de pe altă planetă? Ha, ha, ha...

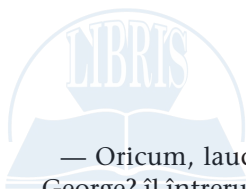
Wells nici nu se deranjă măcar să suradă la cuvintele lui. Se așează mai bine în scaun și lăasă ca răsul subțire al celuiilalt să se piardă în văzduh, adoptând o mină gravă, potrivită mai degrabă pentru un lucrător la pompe funebre decât pentru cineva care ia prânzul cu un amic.

— Bine, bine, nu vreau să te copleșesc, George, continuă acesta, prefăcându-se încurcat de rigiditatea lui Wells, dar nu pot să nu-mi manifest admirația.

— Aș prefera să nu mă mai lăudați atâta, spuse Wells, hotărât să preia frâiele conversației cât mai degrabă. Faptul că ați scris o continuare la ultimul meu roman vorbește de la sine, domnule Ser...

— Garrett, te rog, George.

— De acord, Garrett, acceptă Wells, deranjat de familiartatea pe care Serviss o impunea, puțin potrivită pentru săpu-neala ce avea să urmeze, precum și de aerul solemn pe care acesta insista să-l imprime conversației. Îți spuneam că...

— Oricum, laudele nu sunt niciodată de prisos, nu crezi, George? Îl întrerupse din nou americanul. Mai ales dacă sunt meritate, cum este cazul tău. Și îți mărturisesc că admirația mea pentru tine nu s-a născut de ieri, de azi. A început să se contureze acum... Oare câți ani or fi? Cel puțin acum doi ani, după ce am citit *Mașina Timpului*, lucrare care, fiind vorba despre primul tău roman, face să fie cu atât mai extraordinară.

Wells consimți apatic și, profitând de faptul că Serviss se opri pentru o clipă din trâncăneala sa de vânzător de loțiuni pentru creșterea părului, trase o dușcă zdravănă din bere. Avea nevoie cât mai repede de o pauză în discursul acela interminabil pentru a-i spune ce credea despre romanul său. Cu cât amâna mai mult momentul, cu atât va fi fost mai incomod pentru amândoi. Dar Serviss nu părea dispus să se potolească.

— Și ce întâmplare fericită ca, exact după publicarea romanului tău, să se descopere modalitatea de a călători în timp, spuse, dând exagerat din cap ca și cum încă nu-și revenise din surprindere. Îmi imaginez că ai călătorit în anul 2000 pentru a fi martor la legendara bătălie în care se va juca soarta omenirii, nu?

— Nu, nu am călătorit niciodată în timp, răspunse Wells fără niciun chef de a aprofunda subiectul.

— Ah, nu? De ce? întrebă celălalt surprins.

Wells păstră un moment de tăcere, amintindu-și cum, pe vremea când agenția Călătorii Temporale Murray funcționa, fusese nevoit să facă tot felul de improvizații pentru a afișa un soi de reținere glacială de câte ori cineva îl întreba, zâmbind fascinat, despre acest lucru. În acele momente, care se repetau supărător de des, Wells obișnuia să facă vreo două comentarii sarcastice, pentru a ridiculiza entuziasmul partenerului de conversație, lăsând să se creadă că trăia într-o altă dimensiune a realității sau, în orice caz, paralel cu realitatea, și că era străin de valurile vieții, lucru pe care, în fond, oamenii de